

TESI ORGANITZATIVA

COMGRÉS

**CONSTRUÏM
REVOLUCIÓ**

 **Partit
Comunista
del Poble
de Catalunya**

 JCPC

"Proletaris de tots els països, uniu-vos!"

1. El procés històric de la construcció del Partit de la revolució. Desenvolupament de la lluita entre reforma i revolució a Catalunya i Espanya

La història del moviment comunista a l'Estat espanyol és la història de la pugna entre dues posicions –que es concreten en dues línies d'actuació–, que determinen el caràcter de la lluita per l'emancipació de la classe obrera: reforma i revolució. L'hegemonia d'una o altra posició determina les fases de retrocés i les fases d'avançament de la classe obrera en el camí cap a la construcció de la societat socialista.

El Partit Comunista sorgeix a partir de les lluites dels treballadors i les treballadores d'aquest país i s'impulsa i consolida amb les idees i esdeveniments que es van donar a Rússia, el 1917, amb la Gran Revolució Socialista d'Octubre; lloc en el qual, per primera vegada a la història, la classe obrera com a tal, organitzada i dirigida pel seu partit, el Partit Obrer Socialdemòcrata Rus, pren el poder, l'exerceix, i construeix la Unió Soviètica, com a expressió històrica i política –mitjançant l'exercici de la dictadura del proletariat- dels desitjos de justícia i llibertat que la classe obrera havia expressat des del seu naixement, a les albors del segle XIX.

És en el període de la lluita per la II República i contra l'ascens del feixisme quan quallen les posicions revolucionàries més conseqüents en el comunisme català i espanyol. El paper del Partit Comunista en la guerra nacional-revolucionària és determinant en l'organització de l'exèrcit republicà, en la direcció política del període de la guerra i en les gestes més heroiques de la classe obrera en aquests anys.

La derrota, i l'exili de bona part de la direcció central del Partit, determinen una etapa marcada per factors de desorientació política i contradiccions en la línia d'actuació. La unificació de quatre partits obrers catalans el 23 de Juliol de 1936: Partit Comunista de Catalunya (PCC), Unió Socialista de Catalunya (USC), Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE) i el Partit Català Proletari (PCP), als cinc dies de l'alçament militar feixista contra la II^a República, dóna lloc a l'inici a Catalunya del partit únic dels comunistes: Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), triant a Joan Comorera com el seu primer Secretari General. Amb aquest fet es produeix la transformació revolucionària del propi partit en la lluita contra el feixisme, inspirat en els principis del centralisme democràtic, en el marxisme-leninisme i en les orientacions del 7^è Congrés de la III^a Internacional impulsats per Dimitrov, Togliatti i José Díaz.

És evident que un dels grans objectius dels comunistes promotors del naixement del PSUC va ser convertir el fet nacional català en un fenomen revolucionari, arrabassant a la burgesia la bandera nacionalista que havia estat monopolitzant des del renaixement del nacionalisme català durant el segle XIX. El fenomen del naixement del PSUC va ser tan espectacular i fruit de les particulars característiques de la lluita de classes a Catalunya que, trencant la tradició de la Internacional Comunista de reconèixer tan sols una secció representativa de cada Estat, el PSUC va ser secció catalana dins de la IC, recollint aquesta la cultura i el sentiment dels comunistes fosos amb el poble

català: el paper preponderant del proletariat en la nació oprimida.

Des de la malaltia i retir de José Díaz a la Unió Soviètica fins la seva presta mort, i amb la derrota de la República enfront del feixisme, el fins llavors pràcticament desconegut líder juvenil socialista i posteriorment secretari general de les JSU, Santiago Carrillo, va anar prenent les regnes dels màxims òrgans de direcció del PCE. La falta de democràcia interna i de control democràtic per part dels militants del PCE a causa de l'exili, aïllament i dispersió causat per la derrota de la guerra, així com el fràgil estat de salut de José Díaz, que no li va permetre un control efectiu sobre el rumb del Partit i la unitat política del CC, va propiciar l'ascens de Santiago Carrillo als més alts comandaments de la direcció del Partit Comunista Espanyol. Des d'aquesta posició, i amb el beneplàcit de Dolores Ibárruri, el PCE va començar el treball de destrucció del PSUC com a partit únic i independent de la classe obrera catalana. És necessari per part dels comunistes catalans, aprofundir en les causes i motivacions que van portar la direcció del PCE a iniciar el treball de demolició del PSUC, però entre dos dels motius existents i a la llum dels documents històrics, podem diferenciar dues qüestions centrals: en primer lloc, una anticipació de les futures tesis de Santiago Carrillo que portarien a la transformació del comunisme espanyol en una vulgar eina socialdemòcrata. Mentre que Santiago Carrillo ja perfilava una nova estratègia de conciliació i pactisme per al PCE. Joan Comorera va confrontar amb aquestes tesis i va plantejar la necessitat de la lluita sense treva contra el règim franquista i pel socialisme. En segon lloc, un important component xovinista espanyol i d'absència de consciència sobre la qüestió nacional dels pobles d'Espanya. Elements de la direcció del PCE van treballar en tots els sentits contra la concepció nacional del PSUC, que incloïa l'existència d'un partit nacional per a Catalunya –reconegut per la Internacional Comunista com a tal-, arribant Carrillo a manar la crema de milers d'edicions en català del Manifest Comunista disposades a entrar clandestinament al país. Tota aquesta confrontació entre dues visions de la lluita social i nacional a Espanya, va acabar amb l'expulsió de Joan Comorera del PSUC l'any 1949, i amb la presa efectiva del control del partit per part del PCE.

Al VI Congrés del PCE, és triat Santiago Carrillo Secretari General d'aquest, i Dolores Ibárruri, presidenta. Però, en realitat el 1956 és quan Carrillo i els seus incondicionals es fan amb la direcció del Partit i aquest comença a trencar-se. El grup revisionista, sense discussió democràtica, imposa la denominada política de reconciliació nacional, que significava iniciar la marxa cap a la col·laboració de classe i el procés de liquidació del Partit, com a destacament d'avantguarda revolucionària de la classe obrera. És el començament de la, en principi, anomenada “via autònoma”; més tard, eurocomunista, i, posteriorment, clarament reformista sense pal·liatius, que conclou en els temps actuals amb aquest neologisme redundant acientífic i socialdemòcrata del “marxisme revolucionari”. L'abandonament definitiu del leninisme per part del PCE, al IX Congrés, i del PSUC al seu IV Congrés, no és res més que la conclusió del procés de reformisme, socialdemocratització i aburguesament ideològic i doctrinal per part del gloriós Partit Comunista. A més, els principis doctrinals i polítics sobre els quals es basava l'eurocomunisme comportaven l'acceptació de la necessitat de la coexistència pacífica amb l'imperialisme, les seves expressions econòmiques i els seus instruments militars, caient en l'aberració de col·locar l'OTAN en el mateix plànol que el Tractat de Varsòvia, o assumint la Unió Europea com un marc de relacions

econòmiques i socials acceptable. L'eurocomunisme, i la deriva socialdemòcrata a la qual va portar a alguns partits comunistes, va suposar la simple desaparició partidària d'alguns d'ells. Però la perversió i la traïció major a les quals va arribar l'eurocomunisme va ser la crítica contra el camp socialista, en la qual va coincidir, objectivament, amb el camp imperialista, i que va contribuir al seu debilitament en aliança amb la contrarrevolució. L'antisovietisme, com a anticomunisme carrincló, va ser l'instrument més utilitzat per tots aquells partits comunistes, alguns dels quals no existeixen avui, per justificar el seu acostament a la socialdemocràcia formal, tant en l'electoral com en l'ideològic, fenomen que continua fins a l'actualitat i les conseqüències del qual patim.

La fractura del V Congrés, la rebel·lió de les bases militants del Partit contra l'eurocomunisme el 1981 a Catalunya, va significar un cop en la consciència dels comunistes catalans, en l'àmbit internacional i en el moviment comunista dispers espanyol que, amb la seva aportació, va ajudar decisivament a la culminació del Congrés d'Unitat del PCPE el 1984, la qual cosa va significar un punt d'inflexió en l'etapa de retrocés de la lluita revolucionària en aquest país. El naixement del PCPE va suposar la recuperació del partit d'avantguarda, per a la revolució socialista i per al comunisme, amb el qual el PCPC intrínsecament està agermanat en ser part de la seva composició orgànica a través de la seva estructura organitzativa i coresponsabilitat programàtica amb vista a la participació als seus congressos i al protocol de reciprocitat existent entre ambdues organitzacions.

A Catalunya la fractura del V^o Congrés del PSUC, fruit d'un debat on les posicions marxistes-leninistes eren majoria contra les tesis eurocomunistes però que, malgrat això, va sortir escollida una direcció reformista. Això fou així pel fet que els marxistaleninistes no volien, entre altres raons, aparèixer com els responsables d'una ruptura orgànica dins del Partit. La direcció reformista del PSUC va expulsar a 33 camarades, quasi la meitat dels membres del CC (entre els que destacaven: Pere Ardiaca i Joan Ramos), i a molts dirigents dels Comitès intermitjos. Aquests, posteriorment, van crear el PCC (Partit dels Comunistes de Catalunya) amb una bona part de les bases que s'havien rebel·lat contra l'eurocomunisme. Les tesis d'aquesta organització regeneracionista estaven confrontades amb les anteriors de l'altre partit, produint-se un bolcat dels seus continguts cap al debat a les bases del PCPE, juntament amb elaboracions emanades d'altres organitzacions comunistes que anteriorment s'havien escindit del PCE, del conglomerat del qual neix el PC. I a continuació el PCPE. El PCC contribueix a això amb el seu bagatge teòric i amb el transvasament dels seus més valuosos quadres polítics del Partit i de la joventut a la construcció del PCPE i dels CJC.

Tot i amb això, els riscos de l'abdicació comunista no s'havien eradicat, la pressió dels dirigents reformistes i contrarrevolucionaris soviètics en l'època de la Perestroika iniciada l'any 1985 sobre les direccions dels partits comunistes del món que es reclamaven encara del marxisme-leninisme va ser molt forta provocant la caiguda de la URSS i de la totalitat dels règims socialistes a l'Europa de l'Est, deixant desemparats un gran nombre de moviments i organitzacions del món. Molts van començar a interioritzar la frase de Fukuyama "de la fi de la història" teoritzant sobre l'hegemonia del capitalisme i del món unipolar. En aquest context el PCC i el PCPE van patir intents liquidacionistes mitjançant la supressió d'ajuts econòmics i de pressions per incorporar-se a les files del reformisme com va ser l'experiència d'IU el 1986 i de IC el 1987 sense l'aprovació de les

seves bases. El debat ideològic va ser compaginat amb la crítica als mals usos d'organització sense depurar els vicis d'inobservança del centralisme democràtic, predominant la marginació de la militància del debat polític, trencant les arrels ideològiques de l'ideari marxista-leninista. Aquesta orientació, de tan sols criticar el mètode displicent, des del principi del debat, va tenir dos resultats: enrabià i unir les bases d'una banda i, d'una altra, catapultar la direcció del Partit a una plèiade d'oportunistes electoralistes que, davant dels fracassos a les urnes, van tramir la tornada a les casernes del reformisme (operació "Almendros"), amb gran desgast per al PCC i el PCPE. La pressió devastadora al PCC es va continuar exercint des de fora fins a fer que aquest unilateralment trenqués amb el PCPE. En el seu afany per acabar amb el referent estatal dels comunistes catalans amb el PCPE, es va expulsar als camarades resistents del PCC argumentant que, per aquesta fidelitat, s'havien autoexclòs de la militància del partit.

El 1994 diversos grups de militants comunistes són expulsats o abandonen el PCC (aquests eren una gran part del 35% dels delegats que es van oposar a l'informe del Secretari General Marià Pere i a les tesis reformistes del 9^è Congrés del PCC celebrat l'any 1993), fet a partir del qual es forma el PCPC. Altres grups s'integren en els Col·lectius Comunistes de Catalunya. El 2001 conflueixen en una Conferència d'unitat en l'actual PCPC les quatre organitzacions: PCPC (Partit Comunista del Poble de Catalunya); CCC (Col·lectius Comunistes de Catalunya); PCOE (Partido Comunista Obrero Español); i FM.LE (Front Marxista-Leninista Espanyol). Eren temps tremendament difícils, la contrarrevolució a la URSS i a l'Europa de l'Est dona pas a una gran ofensiva ideològica de l'imperialisme, eren els temps en què la història del comunisme s'havia acabat, on s'imposava el discurs reaccionari de la superioritat del capitalisme sobre el socialisme-comunisme.

Entre el 2001 i el 2013, any del 1er Congrés, el PCPC va realitzar 4 Conferències. Les dues que van seguir la d'unitat van estar marcades per la pèrdua constant de camarades que arribaven al final de la seva vida en un moment en el que, a contracorrent de la superioritat pro capitalista hegemònica i l'augment constant de l'anticomunisme prosoviètic, calia continuar el procés d'aconseguir agrupar en el PCPC els i les comunistes sense organització.

Les principals accions organitzades per assolir aquest objectiu van ser la participació en la Mesa de Refundació Comunista i la construcció d'una joventut pròpia, ja que l'organització dels Col·lectius de Joves Comunistes (CJC) havia quedat en mans del reformisme. L'organització juvenil del PCPC es denominà JCPC com a sigles de Joves Comunistes del Poble Català i actuà d'acord amb l'agermanament existent entre el PCPC i el PCPE a partir del VI Congrés dels CJC l'any 2005.

La IV Conferència de 2009 va servir per donar impuls al PCPC amb la incorporació de quadres de l'organització juvenil, altres camarades més joves que s'havien anat apropant al projecte i camarades que havien quedat a l'espera en observació després de l'experiència de la MRC. El treball de reagrupament i resistència fet fins aleshores va servir per donar el salt qualitatiu que ens conduiria al 1er Congrés.

El PCPC va poder ubicar la seva seu en un local més adequat i millorar la seva estructura organitzativa, és a dir, el seu funcionament des dels òrgans de direcció fins les cèl·lules,

augmentant el debat i la participació de cada camarada en l'estructura interna, incorporant les noves tecnologies de la informació i la comunicació tant a l'agitació i propaganda com a la comunicació interna i externa, extenent-se a llocs on encara no hi havia organització.

En definitiva, després d'un procés lent i feixuc a conseqüència de la realitat històrica del moment de derrota de les posicions revolucionàries i de la dèbil realitat subjectiva, el PCPC arriba al seu 1er Congrés en les millors condicions organitzatives i polítiques possibles, això és, com a únic Partit Comunista organitzat seguint els principis del marxisme-leninisme a Catalunya.

Des d'aleshores, no hi ha hagut treva per cap militant del PCPC en la tasca de seguir greixant aquesta maquinària perquè funcioni cada cop millor, a més de resistir els embats dels sistema per destruir-nos, com ha estat l'episodi fraccional. Entre el 1er i el 2n Congressos, les activitats fraccionals van suposar un fre per avançar, però tot i així, es van realitzar les 2 conferències acordades: la I Conferència de Moviment Obrer i Sindical i la I Conferència sobre la qüestió nacional. A més de participar en el X Congrés del PCPE i donar també la batalla un cop la fracció abandona el PCPE i pretén suplantar-lo.

Malgrat les conspiracions que han perjudicat el PCPC sobretot en la seva organització juvenil, el funcionament dels òrgans de direcció ha evolucionat amb la creació de les secretaries i s'han anat incorporant cèl·lules al funcionament estable, mantenint-se les que ja existien i aconseguint nuclis de nova creació en diferents territoris.

La intervenció de la militància entre les masses també és un element a destacar en aquest període, aprofitant al màxim l'experiència del 15M que va suposar un punt d'inflexió entre l'experiència prèvia i la que s'ha desenvolupat des d'aleshores, element que també havia servit d'arma ideològica per combatre la fracció, la qual estava allunyada de la praxis leninista i en aquest sentit, també ens frenava.

El 2n Congrés extraordinari i la I Conferència d'Organització, realitzada enmig de la Pandèmia i malgrat les restriccions i impediments de tot tipus, són les eines de que ens hem dotat en aquest darrer període per realitzar els avenços necessaris fins el Congrés que avui ens ocupa.

El nostre afany no és un altre que garantir la participació de Catalunya en la revolució proletària per crear la correlació de forces per un Front Obrer i Popular pel socialisme-comunisme, pel derrocament de la monarquia borbònica i la configuració d'un model d'Estat de caràcter Confederal, republicà i socialista que inclogui i apliqui l'exercici de l'autodeterminació de pobles lliures i sobirans.

2. Construint el projecte, el PCPC avui

Després de la ruptura amb el PCC el 1994, en la reconstrucció del partit de nou tipus a Catalunya, crítica i autocríticament hem d'assenyalar els següents aspectes:

a) La fugida cap endavant d'una facció de la nostra organització actual, sense esgotar el procés de descomposició orgànica i sense esperar el recolliment d'altres grups amenaçats de ser expulsats pel seu desacord amb les conclusions del PCC; en concret, amb la reinserció en la política reformista d'IU i d'IC i l'abandó de la relació amb el PCPE.

b) La creença equivocada de pensar que el procés en curs podia ser equiparable al desenvolupat després del V^o Congrés del PSUC. Molts dels quadres militants van abandonar la militància i van marxar casa seva.

c) El desincronic procés, al no existir en tots els grups el mateix grau d'escisió, va provocar conats de desconfiança que van repercutir en l'entesa i van crear actituds contendents, en principi, d'un grup contra un altre. Tant, que això va malmetre l'expectativa d'avançament en aquell moment.

d) La Mesa de Refundació Comunista, creada pels comunistes de la Verneda; CCC (Col·lectius Comunistes de Catalunya), i un nodrit grup de comunistes coordinats al territori del Vallés Occidental; OCC (Organització Comunista de Catalunya), va rebre només l'aportació d'un parell de camarades i de l'encara incipient Joventut Comunista que el Partit tenia. Aquest error de comprensió dels nostres camarades, i els errors de tots els grups en major o menor grau, va apartar del seu rumb la MRC i va arruïnar aquell projecte de reconstrucció del Partit.

e) Però també la primera Conferència del PCPC el 2001 va ensopegar amb altres dificultats: militants comunistes anotats en llistats que en realitat no existien, i com a exigència a aquest fals potencial el desacord a triar un Secretari General i, en el seu lloc, la implantació d'una direcció general tricèfala fins que a la II^a Conferència es va corregir.

f) Així i tot, aquesta opacitat numèrica del FM-LE es va traslladar al PCPE a l'hora de la seva integració en aquest, la qual cosa no va quallar i tampoc es va resoldre al no posar de la seva part ni una part ni l'altra.

g) No obstant això constatem que s'ha avançat en la construcció del Partit i en la seva capacitat d'intervenció política. Els debats periòdics en els plenaris generals del PCPC, a part de la militància regular en les cèl·lules i en el seu Comitè Central, ajuden a la responsabilitat col·lectiva i a centrar els temes de tipus polític com a consignes generals innovadores d'última hora, d'aplicació en campanyes d'agitació per a la mobilització obrera i popular, per a la brega electoral i per al debat ideològic de confrontació en el terreny de la lluita de classes.

h) El desenvolupament organitzatiu del Partit encara és desigual i manté algunes llacunes territorials que hem de superar al més aviat possible com a prioritat organitzativa per a la nova direcció. Aprofitar el potencial polític-organitzatiu d'alguns quadres, situant-los allí on el Partit i la seva estratègia ho creguin més idoni, corregint la deficient interpretació del centralisme democràtic.

i) Desigual també és la capacitat d'intervenció política directa i de participació activa en els fronts de masses. Aquí és necessari avançar molt més, i no podem ser autocomplaents amb una realitat manifestament insuficient. Ajudarà a superar això que els òrgans del Partit promoguin i organitzin la participació dels i les camarades en els fronts de masses. D'igual manera s'haurà de fer un esforç perquè entenguin els i les camarades que la intervenció de masses no és una qüestió de lliure interpretació individual, sinó que ha d'estar discutida i aprovada per l'òrgan col·lectiu pertinent, ja sigui la cèl·lula o el Comitè Central.

j) Per continuar amb la incorporació de nous quadres a l'estructura del PCPC, cal avançar en la formació de la consciència revolucionària, de la necessitat de l'existència del Partit Comunista com a eina per a la classe obrera. Tota la militància ha de comprendre la seva doble tasca com a militant de l'avantguarda que ens fa ser dirigents. Qui militi al Partit Comunista, no tan sols ha de ser capaç d'obeir, tal i com ens ensenyen les estructures verticals del propi sistema, també i el més important, cal ser capaç de dirigir altres camarades i companys o companyes de lluita. El PCPC ha d'incloure aquest aspecte en la formació marxista-leninista de la nova militància. La militància comunista ha de ser capaç tant de ser dirigida com de dirigir. Sense nous i noves dirigents no hi ha relleu per a la direcció del PCPC i donades les circumstàncies actuals, la militància no només s'incorporarà al Partit a través de la joventut. A més, l'obediència en el Partit no ha de ser acrítica com la que postula el sistema capitalista. Només cal la obediència ideològica als principis aprovats per un òrgan col·lectiu de direcció si no es coincideix amb aquests, per complir amb el centralisme democràtic que assegura la unitat de tots els membres del Partit. Però la característica principal de la militància, ha de ser la iniciativa i l'autonomia per exercir-la.

3. Un projecte fortament centralitzat en l'àmbit de Catalunya, però germanat al PCPE en el polític i en l'orgànic

Una qüestió que deixa clara aquest III Congrés és que el PCPC és el Partit marxista-leninista dels comunistes catalans, que defensa els interessos de la classe obrera i popular; en definitiva que lluita pel socialisme-comunisme en bé de Catalunya. Per tant és el Partit Comunista de la nació catalana, al mateix temps que és internacionalista compromès en primer lloc amb la classe obrera de l'Estat espanyol per vincles de solidaritat, d'agermanament i de coincidència en la confrontació contra els mateixos opressors que dominen el bloc de poder oligàrquic que ens explota i oprimeix.

En aquest context polític i ideològic la nostra lluita està adherida al projecte programàtic del PCPE, com a Partit Comunista de tot l'Estat en el qual el PCPC se sent integrat. Per això les relacions entre tots dos es regeixen per l'existència d'un protocol que garanteix la unitat política i ideològica entre les dues formacions.

Les organitzacions territorials del Partit i la Joventut han de treballar per articular una diversitat d'organitzacions socials, obreres i polítiques, en una gamma variada de Plataformes, Coordinadores, Comitès, Assemblees, que comencin a intervenir sobre la realitat de la lluita de classes a cada lloc. En uns casos tindrà més pes la lluita per la desmilitarització i en altres la lluita obrera directa, o la lluita de les dones treballadores, en cada cas allò que millor respongui a les

inquietuds concretes i el grau d'organització i influència política del Partit.

En aquestes estructures el Partit treballarà la inclusió de la nostra República Socialista de caràcter Confederal com a part del programa polític d'aquestes instàncies, progressivament però sense renúncies. La Direcció del Partit ha de formar els quadres perquè tinguin tot un argumentari per a aquesta proposta, amb una diversitat de recursos històrics, democràtics, socials, revolucionaris, etc.

En la mesura que es desenvolupi aquesta estratègia en el moviment obrer i popular, avancen totes les nostres capacitats en la lluita de masses, i creixen exponencialment les possibilitats de desenvolupament organitzatiu del Partit i la Joventut.

Per tant, es pot concloure que en aquesta línia de treball i per la tradició històrica de la lluita política a Espanya i a Catalunya, el element de la REPÚBLICA ha de ser l'element aglutinador que, treballant amb una tàctica flexible, ens pugui permetre anar introduint l'element socialista i de l'autodeterminació/confederalitat i sobre tot, pel que fa a l'avenç de les posicions classistes. Tàctica i estratègia per assolir objectius polítics que sense desenvolupar una realitat material de la seva existència, mai avançaran per molt que els proclamem des d'una cúpula de vidre

4. El Partit que necessitem i volem construir

El Partit Comunista lluita des de dins del sistema capitalista per destruir-lo, generant-se amb això constants amenaces i accions repressives de l'Estat burgès sobre les i els comunistes organitzats, cada vegada més autoritàries, cada vegada més violentes. El PCPC s'ha d'estructurar adequadament per afrontar aquesta fase d'agudització de la repressió per part del sistema.

El Partit leninista

El PCPC som un Partit leninista de Nou Tipus. Les i els militants ens organitzem en el Partit amb l'objectiu de la presa de poder per la classe obrera, de la construcció de la societat socialista instaurant la dictadura de proletariat. Militem de manera activa, participem en la vida de l'organització a través de les nostres cèl·lules i realitzem les tasques concretes que se'ns designen, coneixem la línia política, estratègica i tàctica del Partit i ho assumim i executem mitjançant el *Centralisme Democràtic*, eina que garanteix la consecució dels objectius que estableix el Partit, unifica el criteri d'actuació i garanteix la distribució plena dels acords a tota l'organització partidària, sense excepcions ni particularitats, de manera absolutament democràtica.

En l'objectiu de treballar per fer realitat la nostra concepció de fusionar el Partit amb les masses, aconseguint que la nostra proposta política sigui assumida per la classe obrera de forma natural com el seu horitzó d'aspiracions, resulta imprescindible que, d'acord amb el propi desenvolupament del Partit, siguem capaços de superar definitivament els mètodes artesanals basats en el voluntarisme i l'individualisme i, sense abandonar mai l'audàcia i la voluntat d'anar sempre un pas més enllà, avançar en una correcta significació de la professionalitat fonamentada en el col·lectiu i en l'especialització per aprofitar al màxim les capacitats de cada camarada.

La millora del funcionament de l'organització ha d'aprendre de les innovacions i millores que implementin altres organitzacions comunistes i obreres, així com de les organitzacions alienes al moviment, especialment de les millores tècniques i de gestió que es vagin desenvolupant en l'àmbit de la producció, com internet i xarxes socials. En aquest sentit, les millores que es vagin coneixent i/o experimentant en les cèl·lules i altres òrgans s'han de posar en coneixement dels òrgans superiors del Partit, que estudiaran les fórmules per a la seva incorporació i generalització.

Quin tipus de militants és correspon?

La militància del PCPC s'ha de caracteritzar, entre d'altres valors, pel seu alt nivell de consciència revolucionària, disposar de suficient capacitat política com per superar la ideologia dominant burgesa. El treball militant i el compromís de la nostra militància en els fronts ha de ser reflex de la societat que aspirem construir.

No hi ha res en el capitalisme que escapi a la seva barbàrie, ni les relacions en el món de la feina, ni en el model familiar, ni en les relacions entre gèneres marcades per la violència patriarcal, ni la cultura i, en general, en el conjunt de les relacions socials. El Partit és responsable d'enfortir la consciència revolucionària de tota la seva militància, sabent que quan aquesta es debilita es corre el risc de desviar-se de la línia política del marxisme-leninisme. Per això el paper d'una sòlida formació ideològica marxista-leninista és absolutament imprescindible i una necessitat que ha de ser atesa com correspon a tots els nivells.

5. Característiques generals del Partit que estem construint

Un Partit d'avantguarda

El PCPC és un partit d'avantguarda perquè no està a l'espera del que la classe obrera vulgui fer, sinó que té una proposta per a l'emancipació de la classe obrera i tracta de portar a la consciència de la mateixa la necessitat d'assumir tal proposta com a pròpia.

Per això, el debat sobre si s'és o no avantguarda és una qüestió de manca de sentit en la nostra organització. S'és avantguarda i es lluita perquè la classe ens reconegui, d'una manera explícita i conscient, com la seva avantguarda política. Això serà producte de la lluita pràctica del Partit i del desenvolupament de determinades contradiccions del sistema dominant que poden portar a la classe obrera a donar passos significatius en el procés d'elevació de la seva consciència per a la seva emancipació i ser, així, propietària del seu propi destí.

El PCPC representa una proposta política i organitzativa concretes perquè la classe obrera aconsegueixi derrotar al capitalisme i convertir-se en classe nacional dominant en el poder.

Un partit que eleva els objectius possibles de la lluita política diària

La classe obrera, oprimida i subsidiària de la classe dominant, no voldrà canviar els consensos de legitimitació social d'aquesta classe dominant, creient que la seva situació pot millorar dins del sistema capitalista. El PCPC cridarà a la classe a trencar amb aquests mecanismes de legitimitació social i "a prendre el cel per assalt". El PCPC igualment lluita per portar la classe obrera a combatre pel dret a l'autodeterminació de Catalunya.

Sap la militància del PCPC fer això? La militància del PCPC ha d'aprendre-ho a fer practicant, equivocant-se i fracassant, fins a fer de la militància bolxevic una realitat estesa a tota l'organització.

La classe lluita en general per qüestions puntuals, econòmiques i de cerca de millors condicions per als treballadors i treballadores dins del sistema. Els i les comunistes recolzem aquestes lluites buscant un objectiu més ampli, permanent i revolucionari: el de la lluita per una societat igualitària, pel socialisme i el comunisme.

El suport de les masses com a mesura de seguretat

El PCPC ha d'estar preparat per lluitar en totes les condicions. Els sistemes de control i espionatge de l'Estat i les lleis cada vegada més repressives són fruit d'un sistema capitalista en una elevada fase de descomposició, d'un sistema que cerca la supervivència esmolant les seves armes contra qualsevol moviment o contestació que consideri com a amenaça, molt especialment i amb més virulència contra les i els comunistes organitzats.

L'estratègia de seguretat per al Partit ha de tenir com a primer component el suport de les masses a l'activisme comunista, aconseguit com a conseqüència de la seva capacitat de lideratge en les lluites obreres i populars. L'objectiu ha de ser aconseguir que cada atac de l'Estat contra el Partit tingui un preu polític inassumible per la reacció del poble. A més, l'arrelament social dels i les militants, la seva integració en els més diversos àmbits, el desenvolupament del seu entorn social i de les seves inquietuds personals, són elements fonamentals de la seguretat personal dels i les camarades. Els i les militants no poden aïllar-se en un entorn exclusivament partidista, ja que no només perdriem la perspectiva del sentir de la societat, sinó que hem de ser conscients que a quanta més persones afecti i indigni la repressió d'un/a camarada més difícil tindrà el sistema represaliar-lo/a. És un deure comunista l'exercici de la solidaritat amb qualsevol company/a de lluita que pateixi la injustícia de classe de l'Estat burgès.

A partir d'aquí la tàctica ha d'estar d'acord amb les condicions de cada moment, anticipar-se als fets, preparar a la militància i dotar-se de tècniques i mètodes que garanteixin la seva seguretat i no impedeixin la seva capacitat d'intervenció de masses, així com afirmen la seguretat de si mateix com a organització política revolucionària.

El Centralisme democràtic

La vida del Partit leninista es regeix pel *Centralisme Democràtic*, és la seva senyal d'identitat i garantia de la seva unitat interna i de la seva fortalesa en la lluita. Es compon d'un conjunt de normes i principis que assegurin la unitat del Partit, facilitant que la línia política i estratègica

elaborada i acordada pels diferents òrgans de Direcció es desenvolupi de manera col·lectiva i cohesionada pel conjunt de la militància.

Centralisme democràtic significa:

- 1) Tots els òrgans dirigents del Partit es trien democràticament de baix a dalt i no són nomenats o cooptats.
- 2) Els òrgans dirigents tenen l'obligació de rendir comptes periòdicament de la seva activitat davant els membres que els han triat i de crear totes les possibilitats perquè no s'obstaculitzi la participació de tota la militància en els debats i en l'adopció de les decisions.
- 3) El centralisme exigeix necessàriament una disciplina fèrria, però conscient, de manera que la minoria se sotmeti a la majoria. La disciplina fèrria implica necessàriament la discussió, la confrontació d'opinions.
- 4) Les decisions dels òrgans superiors del Partit són obligatòries per als òrgans inferiors.
- 5) La disciplina rigorosa en el compliment dels principis orgànics i disposicions estatutàries del Partit i la prohibició de l'existència de fraccions o de qualssevol actes fraccionalistes.
- 6) Exercici de la crítica i de la autocrítica dins el Partit.
- 7) Assegurar el correcte funcionament de dalt a baix i viceversa, de les tasques del partit i de les decisions preses, així com l'obligació dels acords dels òrgans o les comunicacions entre militants.

El Centralisme Democràtic integra l'individu en un col·lectiu combatent que és el que elabora, decideix i actua, obtenint per això un ascens qualitatiu en les capacitats d'organització i elaboració política, i d'aplicació de les seves conclusions. És aquest caràcter col·lectiu l'avantsala de la societat socialista que volem construir, el que eleva el Partit a un nivell superior.

El Centralisme Democràtic es concreta en una triple unitat del Partit: Unitat ideològica, unitat política i unitat organitzativa. Aquests tres nivells de la unitat del Partit comprenen tots els aspectes de l'activitat militant, enfortint a l'Organització en tant el concepte esdevé pràctica política i es desenvolupa mitjançant el debat, la participació i la disciplina conscient.

La triple unitat del Partit

El Centralisme Democràtic es concreta en una triple unitat del Partit: unitat ideològica, unitat política i unitat organitzativa. Aquests tres nivells de la unitat del partit comprenen tots els aspectes de l'activitat militant. Estem en un partit on tots els seus membres han d'assumir una mateixa posició ideològica, que defineix la identitat de l'organització, i que no accepta altres posicions ideològiques diferents al seu interior. Un partit que té una sola política, a partir de les seves anàlisis sobre la realitat; els quals es realitzen sobre principis científics, el marxisme-leninisme. I, finalment, un Partit que fa l'acció –intervenció en la lluita de classes– una eina poderosa per impulsar el procés de canvi social. Qualsevol que militi al PCPc regeix la seva activitat amb una subordinació lliurement assumida a aquesta triple unitat.

El Partit s'enforteix quan aquesta triple unitat esdevé pràctica política de totes les seves organitzacions i de tota la seva militància.

El Centralisme Democràtic és l'eina per garantir aquesta triple unitat, i que sigui producte de la voluntat col·lectiva i individual fortament formada pel debat, la participació i la disciplina conscients.

La disciplina conscient

La disciplina conscient vol dir ser conseqüents amb la nostra consciència revolucionària, comprometre'ns activament en la construcció del Partit, ser conseqüents amb les seves normes i principis, així com en la consolidació de la nostra implicació en les lluites obreres i populars. La disciplina conscient és la comprensió profunda, científica i revolucionària de la necessitat objectiva de les nostres accions per ajudar a aconseguir el socialisme, ha de ser el motor intern que les impulsa. En cap cas serem complaents amb actituds no compatibles amb el leninisme independentment de qui siguin procedents, havent de plantejar la crítica a la cèl·lula o òrgan corresponent sense permetre que les relacions personals de poder, per raó d'edat, sexe, veterania o pertinença a òrgans superiors contaminin, distorsionin o limitin l'exercici de la imprescindible vigilància revolucionària.

La disciplina conscient ha de cuidar-se en cadascuna de les nostres accions i aconseguir, en la mesura del possible, que cada militant entengui la necessitat de complir l'acord encomanat. La disciplina conscient garanteix que la militància comunista sap desenvolupar-se en qualsevol escenari amb responsabilitat revolucionària, criteri propi i en coherència amb la línia política de Partit.

La manca de disciplina d'un o diversos militants o òrgans s'ha d'abordar pels òrgans de direcció tan aviat com sigui detectat, mitjançant el debat, la crítica i l'autocrítica, com a eines superadores d'aquestes circumstàncies.

La vigilància revolucionària

La nostra experiència més recent demostra com la deixadesa dels principis del Centralisme Democràtic i de la disciplina conscient comporta el trencament de les normes més essencials d'una organització leninista; la no acceptació dels acords emanats dels òrgans de direcció deriva en processos liquidacionistes que intenten fraccionar i destruir el Partit. La vigilància revolucionària, com a pràctica que s'articula dialècticament amb la disciplina conscient, és una actitud en defensa del Partit i dels seus principis que ha d'estar present en cada comitè, en cada cèl·lula i en cada un de les i els militants del PCPC.

Sense la correcta aplicació de la vigilància revolucionària no és possible detectar les desviacions en el si de l'Organització i això obre la porta a possibles tendències revisionistes i/o fraccionals. Per això, és imprescindible i fonamental seguir avançant en la construcció de la Secretaria de Formació Ideològica del Partit. Aprofundir en el mètode per desenvolupar una vigilància més efectiva dins del nostre Partit és un aspecte en el que hem de treballar en profunditat, valent-nos en primer terme de l'aprenentatge de les nostres pròpies experiències.

Tots els òrgans del PCPC són de caràcter col·lectiu, les decisions que s'adopten són fruit del debat i en cap cas es deuen a posicions ni actituds individualistes. Ara bé, el caràcter col·lectiu dels òrgans no invalida la responsabilitat individual de cada militant en els posicionaments que adopti davant

d'un determinat acord. Cada militant d'un òrgan respon també personalment de les seves decisions en el funcionament del mateix i en el desenvolupament de les tasques encomanades, igualment quan en determinades situacions s'hagin de prendre decisions que abans no hagin estat debatudes pels òrgans (per exemple en un front de masses), tindrem la responsabilitat individual de traslladar posteriorment la decisió als òrgans de direcció del Partit per a la seva ratificació o correcció, després de la valoració col·lectiva corresponent. En conseqüència amb els principis del *Centralisme democràtic* cal destacar que les decisions dels òrgans de direcció vinculen tota l'estructura del Partit, així com que els desacords amb aquestes decisions no són justificació per l'incompliment de les mateixes.

Tota i tot militant podrà, dins del Partit, exposar o debatre qualsevol qüestió política o organitzativa, però una vegada que el Partit ha pres una decisió fruit del debat i la línia ideològica, tota la militància ha de defensar i respectar aquesta postura amb coherència i respecte a la decisió col·lectiva.

La Política de Quadres

Una militància amb capacitat per interioritzar i desenvolupar els aspectes que s'estan situant en aquest document ha d'estar conseqüentment formada políticament. En consonància, un Partit que vulgui enfortir-se amb militants conscients i preparats ha d'invertir temps i esforç en planificar adequats plans de formació. En aquest sentit la política de Quadres de Partit (QdP) que necessitem en el PCPC ha de ser una de les nostres línies de treball fonamentals.

Els Quadres del Partit són la part més dinàmica de la nostra organització, ja que juguen un paper important com a constructors/es i conductors/es pràctics del projecte polític del PCPC. Les característiques fonamentals que han de concórrer en un quadre del Partit, així com les aspiracions del Partit respecte a cada un d'ells, és un alt nivell de compromís que ofereixi certa confiança a l'estructura organitzativa de la mateixa. A més d'una ressenyable capacitat de treball que permeti la creació i posada en marxa de noves iniciatives, experiències i/o accions polítiques que permetin formar les noves generacions de militants i a la pròpia classe obrera en la lluita incessant contra el seu enemic de classe.

En definitiva, segons el concepte leninista, un quadre de Partit és un professional de la revolució, la formació ideològica el col·loca en una posició on el seu nivell de compromís amb el projecte polític del Partit va més enllà dels seus interessos personals, ja que és capaç d'anteposar els col·lectius.

La rendició de comptes

Com a mètode avaluatiu dels òrgans, organitzacions i militància el PCPC ens dotem de la Rendició de Comptes (RdC), mètode amb el qual valorem críticament l'activitat partidària i militant. En aquest sentit, la RdC es concreta en la lectura de les actes anteriors en les reunions de base. Així com pujar les actes i acords des de la base al CE i a l'inversa amb els acords del Comitè Central. Les conclusions que s'extreuen d'això són importants per aprendre de la nostra pràctica, per tal de superar les mancances i d'enfortir el Partit. La RdC requereix d'una enorme fortalesa política del Partit i de totes les seves instàncies organitzatives. Sense aquesta fortalesa política la RdC es queda enormement limitada i es corre el risc d'una deriva cap a la retòrica.

Professionals de la Revolució

El PCPC avança en el camí de convertir-se en un Partit de professionals de la revolució. Parlar de professionals de la revolució, des de la concepció leninista, suposa situar un Partit fort, estructurat, fonamentat per militants amb un grau superior de consciència revolucionària, camarades que trenquin radicalment tots els lligams o dependències amb la ideologia de les classes dominants.

Una militància que faci del marxisme-leninisme el cos teòric que determini tota la seva consciència individual, que dediquin el seu temps i la seva vida a l'objectiu revolucionari. Militància que no per això deixa d'estar socialitzada i no té relacions afectives i familiars. El compromís de la militància comunista ha d'estar plenament integrat en la realitat concreta de la seva vida, sense viure d'esquenes. Necessitem militants que per la seva capacitat de viure de forma absolutament natural la seva militància mantinguin un alt grau de compromís durant tota la seva vida, convertint-lo com a eix del seu projecte vital. Militants que treballen per la revolució i són conscients que aquesta arribarà irremeiablement.

Cal desterrar l'individualisme petit burgès i qualsevol de les seves manifestacions. La realització i construcció del socialisme requereix militants que coincideixin més i més la seva acció personal amb el desplegament d'interessos de classe, materialitzant ambdues en el desenvolupament col·lectiu del Partit.

Per tant, el/la professional de la revolució troba en el Partit un espai en el qual combatre contra aquest sistema capitalista. En definitiva, troba el seu lloc de lluita i combat, on es forja i consolida progressivament un nivell de compromís amb el Partit i el seu projecte polític que abasta tota l'existència de la persona. Aquest i no un altre ha de ser el perfil del militant professional de la revolució, tenint com a eix vertebrador el compromís polític.

Així mateix l'avenç cap a la consecució d'un Comité Central que canalitzi les necessitats del nostre projecte és fonamental. Un Partit Comunista fort necessita d'un Comité Central fort i amb experiència, aquest objectiu ha de ser prioritari en la nostra Organització. És imprescindible materialitzar aquest acord, perquè en cas contrari seguirem instal·lats en el camp de la retòrica i les bones intencions plenes de boniques paraules.

6. La lluita política electoral del Partit

El treball electoral del Partit Comunista, en les condicions de dictadura del capital sota la forma de monarquia parlamentària, és un front de batalla de significativa importància política. Si bé la línia política del Partit no se sustenta que siguin els processos electorals els que determinin el desenllaç de la crisi revolucionària i la presa del poder, també és cert que l'avenç electoral d'una organització revolucionària en un determinat moment pot jugar un paper decisiu en el canvi de la correlació de forces i en l'avenç de la classe obrera a posicions superiors en el context de la lluita de classes. El partit ha de fer una anàlisi concreta davant de cada convocatòria electoral, de quina és la situació conjuntural, quina és la millor forma d'intervenció en cada ocasió, i quins són els objectius concrets d'aquesta intervenció.

Les classes dominants es legitimen periòdicament mitjançant la convocatòria d'Eleccions, en diferents àmbits, que els permeten presentar la dominació absoluta com a resultat de l'exercici de la lliure voluntat de la majoria popular. El Partit Comunista sempre lluitarà en condicions adverses a les eleccions convocades en el marc de dominació capitalista. El resultat pot constituir un termòmetre, que inevitablement té una determinada distorsió per les condicions concretes de la situació política, del grau de penetració de les idees revolucionàries al si de la classe obrera i els sectors populars. Però el reconeixement i la simpatia de què gaudeix el Partit Comunista en un determinat moment té la seva millor expressió en el creixement del Partit i les seves organitzacions, en el creixement de la seva influència en els fronts de masses, i dels èxits concrets en les seves lluites.

El Partit Comunista concorre a les eleccions amb una triple finalitat: obtenir els vots més grans possibles, obtenir representació institucional i organitzar a les files del Partit els elements més conscients del proletariat. La conjugació d'aquests tres elements connectarà la nostra participació electoral al nostre objectiu d'accelerar i promoure els canvis socials cap a la crisi revolucionària i la presa del poder.

Les campanyes electorals del Partit Comunista han de tenir un estil propi, que mai no busca actuar segons les tàctiques electoralistes dels partits burgesos. Són campanyes electorals que es desenvolupen com una continuïtat del treball polític diari del Partit, prioritzant els col·lectius obrers i populars amb els quals es desenvolupen les lluites, explicant les propostes polítiques sense demagògia ni simplisme. Són campanyes que també ajuden a avançar en l'organització de la classe obrera i els sectors populars, i que hi proveeixen per fer una correcta interpretació dels posteriors resultats electorals.

El programa electoral del Partit ho aprova, en tots els casos, el Comitè Central, amb l'antelació necessària. És un programa que s'ajusta al moment concret del desenvolupament de la lluita de classes de la correlació de forces. Conté les propostes estratègiques del Partit, juntament amb propostes tàctiques més immediates i concretes per a l'organització de la lluita política aquí i ara. Aquestes propostes del partit han d'estar ben desenvolupades i han de ser fàcils de comprendre. A més, la propaganda electoral del partit ha de tenir un alt contingut comunicatiu. Cal explicar clarament a les masses que cal organitzar i lluitar, per evitar qualsevol confusió electoralista.

El Comitè Central és l'òrgan que aprova les candidatures a presentar a tota convocatòria electoral.

El PCPC treballarà a la propera etapa per concretar la formulació d'un Programa de transformacions socials generals i concretes, que tingui una àmplia vigència temporal. Aquest document serà útil per avançar en l'explicació del model de societat que proposa el Partit, però també dotarà la nostra organització de línies d'actuació pràctiques, servint de guia per a la tàctica a adoptar davant de cada problemàtica concreta.

El III Congrés considera que aquesta tasca ha de ser abordada pel nou Comitè Central dins del pla de treball.

En el cas de les eleccions locals cada Comitè Intermedi haurà de valorar, en coordinació amb el CC, en quins municipis del seu àmbit territorial concorre a les eleccions, prioritzant aquells on el Partit

gaudeix de major reconeixement i influència entre les masses, amb l'objectiu de centrar els recursos i lesforç en ells.

Els membres de les candidatures han de ser els qui tenen una capacitat i un compromís polític més elevats. Prioritzant els que exerceixen un paper més destacat en la direcció de la lluita de masses. Al costat de membres del Partit pot incorporar-se a altres persones destacades en la lluita obrera i popular, que hi participen juntament amb el Partit. En tots els casos cal fer una valoració de l'actuació futura dels qui formin part d'una llista del partit, per reduir al mínim el risc que siguin persones que puguin aparèixer en el futur defensant altres posicions alienes al partit.

És una qüestió no senzilla davaluar, però fonamental per al prestigi del Partit. El Partit Comunista concorre a les diferents convocatòries electorals amb la finalitat d'obtenir el màxim de vots, perquè això significa un avenç més gran de la política del Partit. Per tant, a la campanya electoral, s'ha de treballar per concretar el vot recurrent al lliurament de paperetes i al compromís concret en els àmbits d'influència del partit. Aquestes convocatòries sempre hauran de ser aprovades previament pel Comitè Central.

Per agilitzar tots els tràmits relacionats amb els processos electorals el CC podrà establir la creació duna Comissió Electoral o un responsable electoral del Partit que dinamitzi i administri els passos a seguir durant el període electoral en curs.

Els Comitès o cèl·lules d'àmbit municipal, en els quals es puguin assolir candidatures dunitat amb els qui participen en les estructures de masses vinculades al FOPS podran impulsar aquestes llistes unitàries, que seran sotmeses a la prèvia aprovació del CC del Partit. Aquestes llistes poden portar el nom del Partit o, de manera tàctica, un altre de diferent. Es recorrerà a aquestes llistes sempre que es consideri que faciliten la consecució de la triple finalitat electoral del PCPC: tenir més vots, tenir més representació comunista i classista a les institucions i organitzar més les persones més vàlides al Partit. Els programes municipals d'aquestes candidatures hauran de ser debatuts amb tots els companys/es de lluita que participin a la seva organització, portant els militants del Partit sempre una opinió pròpia aprovada a les seves cèl·lules o Comitès. Aquestes candidatures d'unitat amb la classe obrera i sectors populars dels fronts i les estructures de masses no s'han de confondre, ni estar supeditades, a altres partits polítics.

Les finances de les campanyes electorals s'han de nodrir de campanyes específiques, de manera que, si és possible, s'autofinancin. S'evitarà recórrer a l'ús de les finances ordinàries per a aquest fi, i es treballarà per integrar aquests recursos econòmics a les finances centrals del Partit. Els càrrecs electes del Partit actuaran, sempre a la seva cèl·lula, sota la direcció del Comitè corresponent, seguint les seves orientacions, i rendint compte periòdicament de la seva activitat institucional. Els ingressos obtinguts per l'exercici com a càrrec institucional seran lliurats a les finances del Partit, sent el Comitè qui decidirà el seu ús, destinant una part a retribuir el temps dedicat a la tasca institucional, en els casos que sigui procedent, i a les finances del Partit

7. La lluita de masses del Partit

La intervenció política

El PCPC aspira a exercir la direcció política de les masses, a partir de la seva vinculació natural a les mateixes, a ser el seu guia reconegut i el seu referent de màxima confiança. És a través de la direcció comunista com la classe obrera aconsegueix convertir-se en subjecte dirigent del procés revolucionari, articulant tot un seguit d'aliances de classe capaces de mobilitzar àmplies masses populars.

Les i els comunistes del PCPC treballem organitzadament al costat de les masses amb coherència, amb compromís i constància. Les masses reconeixeran la direcció del Partit quan la nostra pràctica el converteixi en referent en la lluita, així com a través del combat contra el pensament dominant, la qual cosa farà canviar la subjectivitat d'aquestes masses.

Aquest exercici de direcció política només el pot exercir el Partit si la seva composició classista, la seva línia política i la seva pràctica de masses tenen una adequada coherència amb el moment actual de desenvolupament de la lluita de classes, és a dir, amb les condicions materials d'existència de la classe obrera i altres sectors populars, i té en compte les particularitats, els trets, la psicologia i el grau de consciència dels sectors socials als quals s'adreça. A través d'aquest lideratge el Partit es fusiona amb les masses i ho fa quan la capacitat de lideratge, prestigi i influència entre aquestes assoleix un grau superior. Quan el Partit s'entén com l'organització que garanteix de manera solvent els seus interessos perquè la seva lluita és la lluita per les necessitats de tota la classe obrera i dels sectors populars amb els quals aquesta forja les seves aliances.

Les tasques de direcció dels fronts de masses seran articulades pel CC amb un programa de treball que prioritzi en el temps els diferents fronts amb un ordre de prelación ajustat a les capacitats de les organitzacions del Partit i a les necessitats de la lluita de classes. El CC elaborarà un Pla de Treball per desenvolupar la intervenció del Partit i anirà donant forma a la seva estructura interna segons el mateix desenvolupament de la nostra capacitat d'intervenció.

La lluita de masses i la direcció política de la classe obrera són elements centrals, no només de l'activitat d'un Partit Comunista, sinó de la identitat pròpia com a projecte revolucionari. En funció de la composició de cada cèl·lula, de les influències de la seva composició militant, de les condicions de l'entorn, de l'experiència, s'han de fer plans de treball que puguin activar, sota influència del Partit, diversos sectors socials enfrontats a les privatitzacions, defensors dels drets de la dona, defensors del medi ambient, del dret a l'habitatge, l'esport, els col·lectius de solidaritat, etc.

Totes les organitzacions del Partit han de tenir un pla concret, definit i amb termini temporal, del seu treball a la línia de masses. Cal en primer lloc analitzar i triar els principals centres de treball al territori. Avaluar quins juguen un paper més determinant en el desenvolupament de la lluita de classes en la realitat concreta, i fer plans per guanyar-hi influència, situar objectius per crear cèl·lules d'empresa allà on es treballi, i difondre la premsa del Partit, i donar suport mobilitzacions i reivindicacions.

L'objectiu central d'unitat de la classe es concretarà en plans de treball per a la implantació i el

desenvolupament dels CUO. Les cèl·lules, i Comitès Intermedis, decidiran l'afiliació sindical de cadascun dels seus components, de manera que qualsevol membre del Partit en situació de treball assalariat, jubilat o aturat, s'incorpori a un sindicat; a aquell que resulti més idoni en cada cas.

Un objectiu central és la creació de cèl·lules de centre de treball. Cal entendre que qualsevol centre de treball és un lloc de lluita sustentat en la contradicció capital-treball, i que la tasca de qualsevol militant és activar les contradiccions concretes per convertir-les en lluites avançades i en augment de la consciència de la classe obrera. Per a aquesta tasca sempre cal prioritzar els centres de treball de més dimensió, i aquells que tenen més incidència en els casos de mobilitzacions generals: transport, energia, producció fabril, ensenyament, sanitat, etc. Tota cèl·lula i tot Comitè Intermedi tindran plans de treball concret amb aquests objectius.

Aquesta tasca és d'una importància superior, havent d'estar regida per la consciència que si bé la contradicció capital-treball és la fonamental, la seva manifestació a l'empresa i, per tant, la seva percepció és a través del conflicte empresa-treballadors, per la qual cosa el centre de la qüestió, que és la producció de capital, l'extracció de plusvàlua i l'explotació, romanen ocults a la consciència dels treballadors i les treballadores.

Aquesta qüestió només es resol amb la intervenció del Partit, que ha de plantejar que res essencial no es resol al centre de treball, sinó que la solució està en el terreny polític, en el poder de classe de l'Estat. Per això la nostra intervenció i activitat als centres de treball ha de trobar el mètode i la tàctica per aconseguir que l'atenció, la consciència i les reivindicacions de la classe es dirigeixin cap a la repulsa de qualsevol manifestació d'explotació i opressió de tot el règim social i polític. Hem d'aconseguir minorar l'element espontani molt dependent de la ideologia dominant i introduir-hi més i més consciència comunista. La nostra activitat i actitud no s'han de veure reduïdes, restringides, a l'exclusiva intervenció sindical o, de vegades, fins i tot laboral. Han de ser actitud i activitat comunistes, no sols sindicalista.

Cada militant del partit ha d'estar en un front de masses. Cal caminar cap a una situació on cada cop sigui una expressió més reduïda aquell tipus de militant que va de reunió a reunió i que no realitza treball de masses al costat de la classe obrera i altres sectors populars.

Les cèl·lules i els Comitès Intermedis faran un seguiment d'aquest procés i prendran decisions per avançar en aquest objectiu, fent canvis en la composició de les cèl·lules si fos necessari. Les cèl·lules i els Comitès Intermedis tindran entre els seus primers objectius la mobilització social més àmplia i combativa del seu àmbit territorial, mantenint un pols constant amb les polítiques que promouen les organitzacions burgeses i/o oportunistes.

El Partit elabora plans per al desenvolupament de la lluita de masses estesos a una gran diversitat de formes i sectors socials, assumint que el procés d'acumulació de forces que porta a la crisi revolucionària -que permet disputar l'hegemonia a les classes dominants actuals-, és producte d'una intervenció política àmplia, on la classe obrera és la força de xoc determinant, en un divers i complex procés de construcció del nou bloc històric de poder, que articularà les aliances en un front obrer i popular pel socialisme que, a condicions revolucionàries, es trobe en condicions de prendre el poder, implantar la dictadura del proletariat i edificar la societat socialista-comunista.

Aquesta concepció de les aliances la denominem Front Obrer i Popular pel Socialisme (FOPS). El

subjecte central del FOPS és la classe obrera, que ha de garantir la seva hegemonia per mantenir la línia revolucionària. Hegemonia que serà reconeguda per les masses en la mesura que les organitzacions obreres impulsin les propostes més ajustades a les seves necessitats a la perspectiva del poder obrer i del socialisme.

Tota cèl·lula ha d'elaborar el pla d'intervenció. Analitzar el seu entorn, valorar les capacitats que es tenen i ponderar les aliances i els aliats amb què podem comptar. Conèixer el mitjà en què es vol intervenir i traçar un pla de treball que combini la intervenció directa del Partit i la intermediada per començar a convertir-lo en realitat. Realitat com a criteri últim de la veritat que confirmi les nostres anàlisis i ens faciliti els elements necessaris per modificar-los i fer-los més efectius. Lliçons pràctiques de materialisme històric en allò concret i immediat. Treball prioritari mantingut al temps destinat a aixecar l'organització popular.

Sí, totes les cèl·lules comunistes han de comptar amb aquest pla de treball i desenvolupar-lo rendint-ne compte. Si així ho fem, a més de donar un impuls polític exponencial al Partit, la seva elaboració i desenvolupament permetrà millorar substancialment el funcionament de les cèl·lules que ho facin.

Però com ho farem? treballant en allò concret, analitzant les possibilitats d'elevat amb la nostra participació el nivell de consciència de les associacions ja existents, creant noves on no existeixin o sigui impossible treure-les de la institucionalització, promovent la creació de plataformes sumant al teixit ja existent i incorporant nous elements... són múltiples les maneres de fer-ho, però, en tot cas, requereix coneixement del medi, planificació col·lectiva dels objectius amb què treballem i, sobretot, compromís militant conseqüent i estable per desenvolupar en el temps la tasca encomanada.

Així de bàsic per al funcionament ordinari de qualsevol cèl·lula comunista i tan imprescindible en aquest moment en què el terreny de la lluita popular està tan erm i es mostra tan necessari aixecar-lo.

Conseqüentment, concloquem, una vegada més, que després del III Congrés del PCPC, no només, no hi pot haver cap/a militant del Partit i la JCPC, sense una tasca concreta de masses, sinó que, el que és tan important, no deu haver cap cèl·lula sense un pla d'intervenció de masses en el seu àmbit de treball.

La nova cosmovisió

L'objectiu de l'acció de masses del Partit és convertir el paradigma de la societat socialista en l'horitzó d'esperances de la classe obrera i els sectors populars. Quan la capacitat de lideratge polític del Partit arriba a aquest punt les masses salten a un nivell superior de la seva capacitat política revolucionària. A partir d'aquest moment canvia la correlació de forces enfront de l'enemic de classe, i el programa revolucionari del Partit es col·loca en l'ordre del dia de la intervenció política.

Això es correspon amb el projecte revolucionari que té per objectiu canviar la totalitat de les relacions socials, i amb la nostra concepció de les aliances i del paper de les masses a la presa revolucionària del poder. El Partit Comunista cerca construir una nova cosmovisió, un nou

paradigma, que cal anar impulsant en una gran quantitat de lluites i moviments socials, on la concepció revolucionària vagi avançant les noves formes que adoptarà la futura societat.

En el moment en què el Partit estiguem en disposició d'exercir com a direcció revolucionària de les masses, de dur-les a una acció conscient per a la presa de poder polític, les masses es convertiran en la materialitat del procés revolucionari.

La complexitat d'aquest procés necessita d'un Partit capaç de valorar adequadament cada intervenció, cada pas endavant, per tal de no sobreestimar ni de subestimar la capacitat de les masses en un moment concret i en un determinat context històric.

La pràctica de la política de masses després del III Congrés

Les línies de treball per elevar a nivells superiors el treball de masses de les organitzacions del Partit seran:

- Utilitzar les experiències més avançades del treball de masses del Partit per orientar aquelles organitzacions que tenen més dificultats en aquestes tasques
- Realitzar les tasques de direcció del Comitè Central associant iniciatives d'organització i mobilització de masses a qualsevol resolució política. Cal superar la fase de declaracions polítiques que no col·loquen el Partit davant d'una intervenció concreta a les masses obreres i populars. El Comitè Central del PCPC ha d'avançar cap a la convocatòria i l'organització d'accions centrals del Partit. Que convoquin tota l'organització i les aliances a una estratègia de mobilització estesa per tot el territori.
- La Secretaria d'Agipro ha de desenvolupar una tasca activa de primer ordre ajudant i/o promovent una àmplia política de masses, detectant les possibilitats de mobilització i fent materials i campanyes per promocionar una dinàmica de mobilitzacions intenses i prolongades.
- Posada en marxa d'una estratègia de Comitès Populars juntament amb la posada en marxa del Front Obrer i Popular pel Socialisme

9. Els grans objectius del salt qualitatiu del Partit

El salt qualitatiu del Partit, la consecució d'unes capacitats polítiques superiors, serà possible en la mesura en què cada òrgan de direcció, cada cèl·lula i cada militant sigui conscient de la necessitat constant de millorar la seva capacitat política i d'intervenció. Cada militant ha de tenir designada almenys una tasca encomanada per la seva pròpia cèl·lula. Haurà de ser capaç d'intervenir en qualsevol circumstància i en coherència amb la línia política i els acords de l'Organització. Un Partit de Nou Tipus ha d'estar compost per militants de nou tipus.

Les cèl·lules són la garantia d'acció del Partit

El PCPC es constitueix de cèl·lules que intervenen políticament en el seu entorn amb la capacitat

de desenvolupar i dur al terreny del concret la política emanada dels òrgans superiors. Tanmateix, el Partit està conformat de nuclis, militants que no arriben al nombre suficient per conformar una cèl·lula, que com a mínim han de ser tres, per això, el Comitè Central del Partit ha de poder guiar especialment a aquestes perquè puguin analitzar i intervenir políticament en el seu entorn.

Les cèl·lules són la garantia de la vinculació del Partit amb les masses i de la difusió de la proposta política de Partit. Les cèl·lules han de viure "enganxades al terreny", coneixent tots els conflictes existents en el seu àmbit, participant en les estructures socials existents, jugant-hi un paper de direcció que aconseguixi un avanç en el moviment.

Les cèl·lules fan un seguiment de la militància pràctica de cada camarada i s'assegura la seva formació. Distribueixen tasques, planifiquen estratègies, prenen iniciatives, busquen a cada camarada un lloc en la lluita de masses.

Les cèl·lules i els comitès superiors han de funcionar com a vasos comunicants, en interconnexió, perquè la planificació de la feina del Partit, decidida en els comitès superiors, faci avançar el moviment sense dilacions. Els temps i els ritmes de la feina no els decideix la cèl·lula autònomament, sinó que els coordina amb les polítiques i orientacions emanades des dels òrgans superiors. Només així, els acords dels comitès superiors es converteixen en línia política pràctica que arriba a les masses. Quan una cèl·lula va de reunió en reunió sense planificar treball polític al carrer no estan realitzant un treball correcte en la seva política de masses. Quan el debat intern paralitza l'activitat política dels seus militants, aquesta cèl·lula està fent desistiment de les seves responsabilitats. Quan una cèl·lula té una tolerància sistemàtica amb els incompliments dels acords, està relaxant l'activitat revolucionària i debilita l'organització partidària.

Cada organització territorial, cada cèl·lula, ha d'estructurar un pla de treball en la línia de masses. Cal conèixer plenament l'àmbit d'actuació del Partit, saber on s'estan donant o bé on es poden potenciar lluites en diversos sectors socials, enfrontant-nos a les privatitzacions, defensant col·lectius de solidaritat, el medi ambient, el dret a l'habitatge, a l'esport, etc.

Cada militant del Partit en un front de masses

El PCPC ha de donar un pas endavant en la lluita per l'alliberament de la dona treballadora de la seva opressió i explotació. Les idees aprovades a les tesis de la II Conferència Feminista del PCPE han de ser conegudes i estudiades per tota la militància, i les cèl·lules han d'incorporar-les de forma transversal a tota la seva activitat. Només així aconseguirem arribar a l'altra meitat de la classe obrera, tan necessària per al nostre objectiu estratègic. No podem seguir defugint el debat sobre la realitat i la situació de la dona treballadora.

El treball feminista del PCPC ha de ser interioritzat per la militància, no només enganxant cartells pel 28 de setembre, 8 de març o pel 25 de novembre, si no en la formació individual i col·lectiva, i assumint que el treball per l'alliberació del patriarcat es tasca de tots i totes.

En l'àmbit laboral és necessari en primer lloc analitzar i triar els principals centres de treball en el territori. Avaluar quins d'ells juguen un paper més determinant en el desenvolupament de la lluita de classes en la realitat concreta, i fer plans per guanyar influència en ells, situar objectius per crear cèl·lules d'empresa allà on es treballi, difondre la premsa del Partit i donar suport a les seves

mobilitzacions i reivindicacions.

Es per això que cada militant del Partit té el deure revolucionari d'estar en un front de masses, sota la direcció política del seu òrgan superior i rendint comptes en la seva cèl.lula. Ha d'estar de manera activa, actuant i proposant, amb l'objectiu d'esdevenir un referent dins del front, de liderar-lo.

L'enfortiment de les secretaries

Pel que fa a l'organització de la direcció central hi ha estructurada una composició departamental de les secretaries del Comitè Central.

És tasca del primer Comitè Central després d'aquest Congrés solucionar la inactivitat de la majoria de Secretaries que fins a la data segueixen una trajectòria descendent en el seu treball. La direcció del Partit, estructurada en les diferents Secretaries, han d'adquirir sense demora la capacitat política i organitzativa que aconseguixi desterrar la inoperància i retòrica com a primer objectiu. S'han de dotar d'una estructura mínima per poder treballar de nou en condicions òptimes, el reforç per militants aptes, la realització d'un calendari de treball anual i l'establiment periòdic de les seves reunions són condicions indispensables per començar a reactivar-les.

La superior capacitat organitzativa del Partit constitueix un repte per a la millora constant i l'enfortiment del PCPC, a continuació es detallen les Secretaries amb la finalitat d'exposar les seves tasques més urgents:

- Una **secretaria d'Organització** en constant comunicació amb els responsables polítics territorials, que treballi pel correcte funcionament de les diferents Secretaries del CC i plena disposició per auxiliar i assistir a la nostra organització juvenil; amb capacitat per dirigir i amb la iniciativa política necessària.

Consolidació d'un equip de seguiment territorial que atengui cadascun dels territoris. Un grup de camarades que estan al dia de la realitat de cada territori i assumeixen la capacitat política de situar-se en pro del desenvolupament de les organitzacions sabent establir a cada moment el criteri necessari per traslladar harmònicament la política del Partit.

Estar al corrent del dia a dia del Partit i intervenir per construir i avançar amb el tremp, fermesa i constància que correspon a un dirigent comunista.

- Una **Secretaria de Finances** amb unes finances suficients per als objectius polítics del Partit, entenen-les amb un sentit polític basat en la necessitat de dotar a l'Organització dels recursos econòmics necessaris per al seu desenvolupament. La Secretaria de finances ha de treballar amb una comissió operativa que permeti abastar els objectius i les tasques administratives que comporta.

Ens queda molt per avançar perquè les finances del Partit s'adeqüin a la seva realitat immediata i, més encara, es preparin per afrontar el projecte i els reptes de futur. És necessari començar a treballar per superar el nostre model actual de finances.

En un primer nivell, que condiona la resta, les finances han de respondre a la realitat d'un Partit de militància disposada, no només a complir, en les seves quotes, amb l'escala estatutària en funció d'ingressos, sinó a entendre que una part fonamental de la seva capacitat articular de generar ingressos cal, de forma orgànica, que estigui projectada a generar finances pel Partit. Iniciatives econòmiques que, des de la base, són capaces de garantir uns ingressos addicionals a les finances del Partit, els quals aconseguen que es puguin cobrir les necessitats materials que tenim per al treball polític. Ja tenim experiències en aquest sentit i el que la Secretaria de Finances del CC ha d'assegurar és que es generalitzin en el conjunt del Partit.

A nivell superior i amb major grau de responsabilitat, la Secretaria de Finances del CC, a més de vetllar pel sistemàtic compliment dels compromisos financers de les organitzacions territorials amb el CC, haurà de desenvolupar iniciatives econòmiques que col·loquin les finances centrals del Partit a un nivell superior i d'acord amb els nostres objectius polítics. Moltes d'aquestes iniciatives necessitaran de la dedicació de cert nombre de camarades, la tasca central dels quals –i potser única- sigui aconseguir ingressos regulars per al CC del Partit. Aquests camarades hauran de mantenir la transparència sobre els recursos financers davant els òrgans del Partit.

La incapacitat col·lectiva de desenvolupar aquests projectes fins a aquest moment hem d'entendre-la com a reflex de la incapacitat política que encara arrosseguem de cohesionar al cent per cent el discurs polític amb la pràctica quotidiana dels òrgans i la militància. On més es desenvolupa la política del Partit, més finances corrents i extraordinàries es generen; i on més costa posar en pràctica les orientacions polítiques del Partit, la falta de recursos financers se situa com un dels obstacles fonamentals.

El PCPC treballarà en els propers anys per augmentar el seu patrimoni col·lectiu assumint l'estudi econòmic de la compra d'una seu a Catalunya.

– La **Secretaria d'Antiimperialisme** conforma el front antiimperialista com un dels àmbits de lluita principals per al Partit. El treball coordinat dels territoris amb la Secretaria d'Antiimperialisme de CC ha de promoure l'actuació organitzada del Partit en tots els àmbits possibles en aquest sentit. En aquest moment per al PCPC és una absoluta prioritat la participació i/o articulació allà on no hi hagi d'estructures unitàries de base antiimperialistes compromeses amb el projecte de conformació d'un ampli Front Antiimperialista. Lluita per la Pau i contra la guerra imperialista, solidaritat internacionalista i treball contra l'OTAN, les bases i la despesa militar sempre ha d'ocupar un espai en la nostra agenda

– Una **Secretaria de Moviment Popular** que estableixi les pautes d'intervenció en les associacions populars de barri, ateneus i plataformes unitàries veïnals. La implantació de Comitès Populars (CP) com a forma bàsica organitzativa del Front Obrer i Popular pel Socialisme (FOPS), aplicant la guia del programa a la seva realitat territorial concreta més immediata.

La implicació en l'elaboració de plans de treball juntament amb el CC davant la intervenció

política de les cèl·lules en els fronts de masses es la tasca fonamental d'aquesta secretaria. S'ha d'organitzar centralment la participació comunista en els fronts veïnals i assemblees populars adaptant-les a les realitats de cada territori.

– El treball de la **Secretaria d'agitació i propaganda (Agipro)** és una part fonamental de l'activitat en la lluita política i ideològica del Partit, i de la seva relació amb la classe obrera. Existeixen una diversitat de tècniques i mitjans per a la realització de l'Agipro, i el Partit ha de fer ús de totes elles, prioritzant les de més fàcil accés i de major eficàcia. El Partit ha d'assegurar sempre que l'estil i imatge del nostre discurs, la nostra propaganda i la nostra agitació, concorden amb el mitjà utilitzat i amb el desenvolupament de la consciència del col·lectiu a qui s'adreça, sempre des del respecte als nostres símbols i sense caure en modificacions o variants al nostre anagrama.

Cal treballar perquè la nostra Agipro es converteixi en la finestra del PCPC, l'altaveu que trasllada la política comunista a les masses. Per això cal comptar amb una sèrie de quadres que tinguin ferma ideològica, claredat política i constància a la feina, amb una capacitació tècnica en constant desenvolupament, perquè això sigui una realitat. Cal crear equips amb una política de capacitació interna, amb plans de desenvolupament individualitzats segons les necessitats Partidàries. És important integrar les capacitats de la Joventut en aquest pla d'activació de totes les nostres potencialitats.

– La **Secretaria de Formació Ideològica** ha d'entrar en una nova etapa, que situï la formació política de forma més quotidiana en la vida del Partit. La Secretaria de Formació del CC haurà d'estudiar com elaborar un pla de formació integral que, amb els seus corresponents materials, sigui una eina a disposició de totes cèl·lules de Partit, capaç, no només de garantir la formació política i ideològica de tota la militància, sinó també d'assegurar la unitat de tot el Partit en aquesta àrea tan fonamental.

– Una **Secretaria Feminista** que col·loqui en l'agenda política de tota l'organització la lluita per l'alliberament de la doble explotació de la dona treballadora. La Secretaria treballarà en l'aplicació i el desenvolupament dels acords de la II Conferència Feminista del PCPE, amb especial atenció al treball d'avançar en l'articulació d'un moviment feminista de classe i la seva estructura organitzativa.

– La **Secretaria de Moviment Obrer i Sindical (MOS)** ha de trobar el mètode i la tàctica per aconseguir que l'atenció, consciència i reivindicacions de la classe obrera es dirigeixin cap a la repulsa de qualsevol manifestació d'explotació i opressió de tot el règim social i polític, no només de les seves reivindicacions econòmiques. Cal planificar la nostra intervenció i activitat en els centres de treball, una planificació que passa primer per realitzar un debat en profunditat sobre la nostra posició concreta respecte als diversos temes d'afiliació sindical, els Comitès d'Unitat Obrera (CUO) i el nostre projecte revolucionari.

La realitat de la lluita sindical ha ajudat progressivament als sindicats de classe a entendre que cal unir les lluites i coordinar-les. Aquesta era la funció amb que van neixer els CUO. Per

tan ara el nostre esforç s'ha de centrar en ser més presents i determinants, com a comunistes, dins els sindicats de classe per aconseguir que, sense tenir que fer funcionar una Organització complementària (estalviant energies i temps), aconseguim els objectius que els CUO tenien com a centrals. Aquest debat, que ara fem a Catalunya, s'haurà de completar i complementar amb el debat al si del PCPE. La Conferència del MOS, que el PCPE està preparant, serà una bona ocasió.

Certament aquest debat en profunditat haurà de valorar les reals dificultats que hem tingut a Catalunya per a fer funcionar els CUO, ja que sols es va intentar amb els pensionistes i en una lluita obrera concreta, però en ambdós casos no van ni arrancar a funcionar. A data d'avui, i passats molts anys des de la creació dels CUO, hem de reconèixer que no han funcionat mai al nostre territori.

A la vegada, el debat que farem referent a l'afiliació sindical dels comunistes, ha de tenir en compte la canviant realitat sindical a l'estat espanyol (i també a Catalunya). Aquest any ha nascut un nou sindicat, ASC (Alternativa Sindical de Clase), per la fusió de 4 sindicats en els que hi havia militants del PCPE i del PCPC treballant i fent tasques de direcció: ASC, CSU d'Extremadura, CSU de Pensionistes, i SDT d'Andalusia.

El nou ASC representa una bona eina per la lluita sindical, i per això proposem que s'hi afiliïn els camarades del PCPC que a data d'avui encara no tenen militància sindical (corregint aquesta mancança i contradicció). Els camarades que estan militant sindicalment a altres sindicats de classe, deuran estudiar (ajudats per les seves cèl·lules), cas a cas, la forma: primer, de coincidir i coordinar-se amb els sindicats afiliats a la FSM a l'estat espanyol, i segon, progressivament ajudar a la confluència de tot el sindicalisme de classe en una gran central sindical (l'embrió de la qual de moment és el sindicat ASC).

Com potenciar les secretaries en el seu treball polític i com fer-les funcionar col·lectivament en la seva pròpia composició orgànica és un dels objectius que aquest Congrés estableix com a prioritari i essencial en l'avenç polític de la nostra Organització. El Comitè Central ha d'elaborar juntament amb les Secretaries un pla detallat amb els objectius a assolir durant aquesta nova etapa en els següents sis mesos de la conformació del nou Comitè Central.

10. Joventut

Bagatge històric

El repte actual del PCPC consisteix en organitzar de nou la joventut comunista en el projecte revolucionari del Partit. Aquesta tasca històrica es va iniciar després de la unitat de comunistes de Catalunya que donà lloc a l'actual PCPC, l'any 2001.

Entre els anys 2002 i 2006 es desenvoluparen activitats de propaganda com a Joves Comunistes del Poble Català (JCPC), principalment al Vallès Occidental (en municipis com Sabadell, Cerdanyola del Vallès o a la UAB), a Santa Coloma de Gramenet, Barcelona, Osona, Tarragona, Lleida i Girona, participant en els moviments estudiantil, antifeixista i de solidaritat internacionalista, així com en plataformes unitàries locals i mobilitzacions diverses.

L'any 2005 les sigles JCPC foren reconegudes per la joventut del PCPE, els CJC, ja que aquí a Catalunya en aquells moments també existien els CJC-Joventut Comunista com a joventut del PCC, projecte que havia trencat amb el PCPE després de renunciar al marxisme-leninisme i adscriure's al reformisme ideològic encetat per l'eurocomunisme.

Entre el 2006 i el 2011, els JCPC van desenvolupar la seva estructura orgànica i van organitzar 3 Conferències de joventut en les quals es plantejaven com intervenir en la realitat de la joventut catalana des de la perspectiva comunista, emmirallant-se bàsicament en les tesis que s'aproven als Congressos dels CJC del PCPE.

Ja és prou conegut el procés fraccional que va patir el PCPE i que es va destapar després de la realització del seu Xè Congrés l'any 2016, i també que va afectar majoritàriament a l'organització juvenil.

A partir de la tercera Conferència de 2011, els JCPC van iniciar un procés dirigit per la fracció, que ja s'havia instal·lat a la direcció del PCPE i dels CJC, i que va acabar per transformar l'organització juvenil del PCPC en una deformació grotesca de l'autonomia leninista de qualsevol organització del Partit i de la concepció de l'estratègia revolucionària del PCPC a Catalunya, la qual és compartida amb la del PCPE a l'estat espanyol.

Per tot això, podem considerar que el PCPC va néixer en el seu I Congrés sense joventut comunista organitzada, doncs entre el 2013 i el 2016, els JCPC ja treballaven per construir una altra organització i no el PCPC.

Aquesta experiència ens ha de servir per aprendre dels errors i per aconseguir que l'organització de la joventut comunista compleixi els seus propòsits de reforçar el projecte revolucionari a Catalunya i nodrir les files del Partit. Necessitem una joventut comunista capaç d'intervenir en els moviments juvenils per apropar-hi la proposta política del PCPC i d'organitzar la joventut més conscient al Partit. Una joventut amb la capacitat necessària per fer de la vigilància revolucionària un pilar bàsic de la seva vida militant.

Un dels principals errors del PCPC va ser no tenir suficient contacte i militància conjunta, ni desenvolupar vincles orgànics. Si això s'hagués fet a temps, la fracció no hauria pogut dominar tota

la joventut del PCPC en bloc només dominant la seva direcció fins al punt de no reconèixer el PCPC com a referent partidari i només reconèixer el PCPE. Aquesta manca organitzativa va afavorir que la fracció utilitzés els JCPC per intentar provocar la ruptura entre el PCPC i el PCPE durant i després del nostre I Congrés i fins el Xè congrés del PCPE.

Per això, un cop la fracció fora del Partit, el PCPC hem organitzat la joventut vinculada a les cèl·lules i comitès del Partit. I plantejem aquí les propostes organitzatives que ens conduiran a construir la Joventut comunista que necessitem.

Després la finalització del procés fraccional, s'han fet accions per organitzar la poca joventut que van quedar i els que han entrat nous, per tal de crear una primera estructura de joventut integrada en el Partit, on el CE va elegir un jove com a responsable polític de la joventut, amb diferents intents, i una camarada com a Secretaria de joventut que fa d'unió entre la joventut i el partit. Les tasques d'aquesta primera organització ha sigut principalment d'agitació i de representació de la joventut del PCPC en les diverses activitats que ha realitzat la nostra joventut germana, la JCPE, d'entre les quals es destaca la participació en la 1a Conferència de la JCPE com a delegats i l'elecció d'un jove, que d'acord amb els estatus aprovats de la JCPE, ens correspon a la joventut de Catalunya un lloc dintre del Comitè de Direcció de la JCPE. Però encara que s'han fet petits avenços en la construcció de la joventut del PCPC són insuficients per fer el pas qualitatiu i quantitatiu que necessita la Joventut comunista

La necessitat de construir la Secretaria de Joventut del Partit

Com a referència i entenent que orgànicament es situïn totes les excepcions que es considerin necessàries, ser major de 25 anys i/o estar incorporat al món laboral es constitueixen en situacions que poden motivar la promoció al Partit. Sent un criteri més important la incorporació al món laboral que l'edat, en ser el front obrer el natural per aquesta persona.

La nostra joventut s'identifica organitzativament amb un nom (JCPC-Joventut Comunista del Poble de Catalunya) i es constitueix en col·lectius amb responsables, però formen part del Partit i la seva legalització formal com a organització juvenil tan sols ho és a efectes legals.

Els seus col·lectius s'articulen orgànicament a través de comitès intermedis i superiors (Comitè de Direcció de Catalunya) que funcionen aplicant el centralisme democràtic, tenint en compte que la sobirania superior d'aquests comitès es troba en el comitè homònim o superior del Partit.

Així mateix, la Joventut del PCPC participa de l'estructura organitzativa de la Joventut del PCPE, tenint en compte que la línia política per a la lluita de classes a Catalunya, la dirigeix el PCPC.

La militància de la Joventut es forma seguint el Pla de formació acordat amb el Partit i sobre la base d'una experiència militant fonamentada en la participació activa dins l'organització i en els fronts de masses socials i culturals com a militant comunista. La intervenció en el moviment obrer i popular que realitzi la militància de la Joventut estarà dirigida pel Partit i mai es realitzarà en paral·lel.

Aquesta militància és per temes exclusivament juvenils i està constituïda gairebé exclusivament per joves estudiants i/o amb una incorporació molt embrionària al món laboral. La seva principal

cantera de militants són els barris obrers, els seus instituts i centres de formació professional , així com sectors productius amb una àmplia presència juvenil i les universitats, on també es treballarà conjuntament amb el Partit, oferint-los un espai de compromís social i formació política des del que sigui possible projectar-se com a militants revolucionaris.

Una Joventut que fa del temps lliure i la cultura una prioritat per desenvolupar el proselitisme i per preparar i formar militants comunistes. Treballant per convertir-se en l'espai on milers de joves dels barris obrers puguin desenvolupar un projecte que sigui capaç de constituir-se com a model juvenil absolutament diferent i confrontat al model que proposa la burgesia i que actualment és acceptat majoritàriament per la societat i per la pròpia joventut.

Una joventut que és cantera de joves al Partit Comunista i no una organització de persones joves que en paral·lel i al marge dels temps i canals orgànics dels que es dota el Partit, debaten i acorden sobre les mateixes coses que ell.

Un projecte juvenil que assumeix com a natural que, en la majoria de casos, la joventut treballadora s'incorpori al Partit per participar en igualtat de condicions amb els seus camarades del Partit i no fer-ho des d'un marc diferent com seria fer-ho des de la Joventut.

La Joventut és un pas previ a la militància en el Partit i per això no s'eternitza als seus militants a la mateixa, ja que excepte casos puntuals i justificats en necessitats argumentades de l'organització, qualsevol militant quan compleix els requisits per passar al Partit ho fa com a prioritat.

Una Joventut blindada a la manipulació imperdonable que sobre ella, amb l'agreujant de fer-se en nom de la direcció del Partit, van realitzar els dirigents de la fracció liquidadora seguint models patològics que sempre han acabat produint fraccions i ruptures. Van ser víctimes dels que només els van formar per a la conspiració i la confrontació interna fent-los creure que la militància comunista era això.

El Partit juntament amb la seva joventut ha d'aconseguir atraure la joventut d'extracció obrera a desenvolupar de forma integral i efectiva la seva rebel·lia organitzant-se amb altres joves en el PCPC per posar la seva llavor en la lluita radical pel Socialisme i el Comunisme.

Només una Joventut comunista organitzada d'aquesta manera, garantirà la seva composició de classe, imprescindible per mantenir-se fidel a la proposta revolucionària. Una Conferència de joventut del PCPC en el més breu espai de temps possible ens permetrà desenvolupar el marc organitzatiu i polític que aquí hem acordat i avançar en aquesta tasca imprescindible per al projecte revolucionari.

Davant d'això, i tenint en compte la nova reestructuració de l'organització del Partit en secretàries es considera bàsic la reactivació de la Secretaria de joventut que es va crear a la 1a Conferència d'Organització.